

KONSTANTIN MOKRÝ 1917 – 2014

Konstantin Mokřý se narodil 12. 5. 1917 na Volyni v malé obci Hájky, újezd Dubno. Byla to zemědělská vesnice, kde žilo asi 18 rodin, 72 osob. Prožil velmi těžké a neradostné dětství i mládí. Rodiče mu brzy zemřeli a sirotka si vzala do péče rodina Josefa Čapka ze Sofievky, kde sloužil na hospodářství až do začátku války. Měl dvě sestry a mladšího bratra, kteří zůstali na Volyni, a v devadesátých letech je asi dvakrát v Hájkách navštívil.

Narukoval do 1. československého armádního sboru 11. 4. 1944 v Rovně, 1. brigáda, 2. prapor, minometná rota, měl hodnost četaře. Prošel boji Krosno, Dukla, Slovensko, Morava. Byl raněn v bojích na Dukle a 35 % invalida. Nosil hlaveň děla, ta ho uhodila do zad, upadl a poranil si páteř. Ve stejné době zde zahynul velitel jeho brigády, Jaroslav Vedral – Sázavský, v důsledku exploze, když jeho osobní automobil najel na minu. Zemřel jako jediný československý generál v přímém boji a na jeho památku je v Dukelském průsmyku umístěn nízký oválný obelisk s pamětní deskou. Bojová vyznamenání Konstantina: Československá vojenská pamětní medaile se štítkem SSSR, Dukelská pamětní medaile, Československá medaile „Za službu vlasti“, Sovětská pamětní medaile „Za vítězství nad Německem“ a další odznaky ČSPB. O válečných hrůzách moc nemluvil, říkal, nechtějte to vědět, u Svidníku tekla červená voda... S armádou došel do Přerova, byl přesunut do Prahy a dále sloužil u Zvláštní vojenské jednotky Žatec do 31. 12. 1945.

Dostal přiděl do obce Strojetic, kde se také usídlil. V padesátých letech začal žít s válečnou vdovou Marií Mazylkinovou, soukromě hospodařili, později Konstantin pracoval v JZD v rostlinné výrobě a také jako noční hlídač. Byl nesmírně pracovitý, jako lesní dělník převážel do lesa sazenice a vykonával další práce. V roce 1952 se narodil syn Vladimír, je ženatý, má 2 děti a 3 vnoučata. Konstantin Mokřý byl členem Svazu přátel Čechů z Volyně od roku 1948, dále členem ČSPB, ve Zpravodaji sdružení každoročně uveřejňovali blahopřání k jeho narozeninám. Navštěvoval všechny akce pořádané místními organizacemi, jezdil s odbojáři na zájezdy. Měl rád všechna svá vnoučata a hodně se jim věnoval. V roce 1996 ovdověl a navzdory zranění z války se jako jeden z mála dožil vysokého věku. Zemřel 23. 1. 2014 v 97 letech. Byl nejstarším a posledním příslušníkem 1. československého armádního sboru ve Strojeticích a jeho pohřeb proběhl se všemi náležitými vojenskými poctami.

Vladimír Mazylkin, syn, Strojetic

